

MOLLY FADER

Mörkjasmagus
Kirsihooaeq

Romaan

Originaali tiitel:
Molly Fader
The Bitter and Sweet of Cherry Season
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Leelo Kaskmann
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Molly Fader
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E02393121
ISBN 978-9949-82-723-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Adamile, Mickile ja Lucyle.
Teie olete mu elu nii magusaks teinud.*

Üks

HOPE

Õo Põhja-Michiganis ei olnud mingi naljanumber.

Hope ei olnud kunagi näinud nii pimedat pimedust. Selles oli raskust ja ulatust, justkui sõidaks kuristikku. Ta mõtles, kas mitte Tink tagaistmel äratada, et seda tallegi näidata, kuid tüdruk oli lõpuks ometi uinunud ja puhkust oli talle vaja.

Ja Hope vajab rahu.

Kes teadis, et reisimine vaikiva, vihase ja traumeeritud kümneaastasega võib olla nii väsitav?

Hope'i telefon suri välja, kui ta kakskümmend minutit tagasi magistraalilt ära keeras. Noil aku toimimise viimastel minutitel oli ta püüdnud teejuhiseid meelde jätta.

Murray Streetilt vasakule.

Väike pööre paremale County Road 72-le.

Teie sihtpunkt on viie miili pärast paremal pool teed.

Ent County Road 72 ei olnud hästi märgistatud ja nüüd ta kartis, et on eksinud. Noh, ta oli kindlasti eksinud; suures plaanis vaadatud polnud ta üldse pildil.

Kuid ta hoidis kinni ühestainsast viletsast lootuskiirest, mis oli talle jäänud.

Ja just hetkel, kui see tilluke lootuskiir hakkas sõrmede vahelt välja libisema, ilmus pimedusest sinine teeviit.

County Road 72.

Tee pöördus pika kaarega paremale pimedusse ja ta keris akna alla, püüdes end ärkvel hoida. Hoolimata adrenaliinist ja bensiini-jaama kohvist andsid kaks uneta ööd ikkagi tunda.

Haigutus oli nii suur, et lõhestas huule. Jälle. Vasemaitseline veri valgus suhu.

„Pagan,“ pomises ta ja surus suule viimase pabertaskuräti. Isegi need on tal otsas.

Tink tagaistmel virgus. Hope kuulis, kuidas ta hingamine muutus. Järsk hingetõmme, justkui ärkaks õudusunenäost.

Või ärkaks õudusunne. Raske öelda.

„Hei,“ sõnas Hope, vaadates üle öla tagaistme varjusesse. Tütrel kahvatu nägu libises eesistmete vahesse nagu kuu. „Oleme peaaegu kohal.“ Hope'i hääletoonist võinuks välja lugeda, nagu nad jõuaksid kohe Disney Worldi väravate ette.

Tink hõõrus silmi.

„Kas sa tähti nägid?“ Hope'i häälel ronis hiljuti omandatud kõrgustesse. See oli dementselt rõõmsameelne. Heeliumi hinganud Stepfordi emme*. Ta krimpsutas seda kuuldes nagu. See ei olnud tema. Ta ei rääkinud Tinkiga niimoodi. Ja ometi ei suutnud ta häälele normaalset kõla anda. „Neid on seal nii palju. Ma ei usu, et olen nii palju tähti üldse näinud.“

Tink langetas pea, et vaadata läbi tuuleklaasi, ja siis pöördus ning kallutas seda nurga all, et saaks kõrvalaknast välja vaadata.

Nad olid aasta tagasi käinud Teaduskeskuses tähtkujude näitusel ja Tink rääkis sellest süiani. Näidates Siriusele, nagu ta ise oleks selle avastanud.

---

* Vihje I. Levini raamatule „Stepfordi naised“ (1975) ja selle järgi tehtud filmile (2004), kus naised kujutatakse meeste tahte allutatuna. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

„Kas nood on plaadid?“ Tähtkuju kutsuti Plejaadideks, kuid Hope ütles seda meelega valesti, lootes oma miniatuurselt astronoomilt kuulda ninakat parandust. Või vähemalt põlastavat mühatust.

Kuid ei midagi.

„Varem või hiljem sa räägid minuga,“ ütles ta. „Sa teed suu lahti ja kõik sõnad, mida sa pole terve päeva öelnud, voolavad välja.“

Vaikus.

„Kas sa tahad küsida selle kohta, kuhu me läheme?“ Lõppude lõpuks suunduvad nad ju kaugele Põhja-Michigani, kohta, kus ta ise ja Tink polnud kunagi käinud ja millest Hope polnud tütrele enne tänast päeva rääkinud.

Tink hõõrus jälle silmi.

„Või selle kohta, mis juhtus... täna õhtul?“ Ta pilk hüples Tinki ja maantee vahel.

Sa mõistad, kui oled vanemaks saanud. Kui sa oled ema, siis sa mõistad. Ta tahtis seda tütrele öelda, kuid ta ise sai vaevu aru, mis oli kahel viimasel päeval juhtunud.

Endiselt vaikus.

Hope üritas teistsugust lähenemist. „Ma ütlen sulle, Tink. Ma tunnen sind ja sa ei pea palju kauem vastu. Ma vean kümne dollari peale kihla, et sa kohe ütled midagi: viis... neli... kolm... kaks...“ Ta tõmbas hinge, mis maitses pisarate ja vere järele.

Palun, kullake. Palun.

„Üks.“ Ta ohkas. „Hea küll. Sinu võit.“

Tema luukpäraga päevinäinud auto põntsus üle ebatasase asfaldi ja Tink ronis tagaistmelt ette, vajutades küünarnukiga Hope'i õlga, lapse plätus jalg andis hoobi ta reiele.

Vanemlik enesekehtestamine, mille abil ta suudaks Tinki sundida seda mitte tegema, või arutamine selle tegevuse võimalikke ohtude ja seaduslikkuse üle käis talle lihtsalt üle jõu. Talle käis üle jõu valida millal tülitseada, pigem oli ta astumas mingisse uude, metsiku lääne taolisse emadusse. Teeselda, et ei ole midagi, mille pärast pahan-dada.

Nad sõitsid veel viis minutit, kuni viimaks kumas piki maanteed puude kohal kuldne valgus, ja Hope aeglustas käiku. Kruusane sissesõidutee lookles ussina pimeduses ja ta keeraskas sellele, lootes, et viis miili oli nüüd läbitud.

„Siin see ongi.“

Palun, tee nii, et see oleks siin.

Sissesõidutee laienes ja ta nägi kollastest tellistest kahekordset maja.

Viljapuuaiamaja. Emps kutsus seda niimoodi nendes vähestes lugudes, mis ta oli siin üleskasvamisest rääkinud. Tegelikult olid ta sõnad: *neetud viljapuuaiamaja*.

See oli uhke vanamoodne maja, mille teise korruse aknad vahtisid neid nagu tühjad silmad. Katusenurkades olid asupaiga leidnud valged puupitskaunistused ja majal oli ka avatud veranda asendamatu kükoolidega.

See oli tõega nii armas, et oleks võinud olla võltsing.

Auto peatus ja Hope jättis auto seisma ja tõmbas käsipiduri peale. Tema maniakaalne hää jättis ta häтта ja ta ainult istus seal. Vaikides.

Äkki avanes välisuks ja koer – suur ja suurte hammastega – hüppas välja. Cujo* peatus trepi ülemisel astmel ja hakkas haukuma. Koera järel tuli naine sinises hommikmantlis, käes püss.

Tink tõi kuuldavale kõrge, hirmunud häälotsuse, ronides oma istmel kõrgele. Hope'i esimene mõte oli auto ümber pöörata ja kaduda. Probleem oli selles, et polnud võimalik *kusagile* pöörata. Neil polnud enam kohta, kuhu minna.

„Kõik on hästi, kullake,“ valetas Hope. Ta läks isegi nii kaugele, et pani käe Tinki kondisele põlvele, mille mõhn mahtus ta peopessa nagu pesapall. „Kõik saab korda.“

Pigem meelegeitliku kui julgena, avas Hope autoukse. Koera haukumine, mida ei summutanud teras ja klaas, oli tõsiselt verd-

---

* Vihje S. Kingi raamatule „Cujo“ (1981) ja selle järgi 1983 tehtud filmile marutõbisest bernhardiinist.

tarretav. „Tere!“ hüüdis ta, püüdes olla ühtaegu rõõmus ja piisavalt valjuhäälnelne, et teda oleks üle haukumise kuulda.

„Käed üles!“ karjus naine trepil.

Hope pistis käed ukse ja autokere vahelisest praost välja ja siputas sõrmi nagu mängiks džässis.

„Mis teil vaja on?“ küsis naine.

„Kas teie olete Peg...“

„Ma ei kuule teid.“

Hope tõsis püsti, ta pea ulatus üle autoukse. „Kas teie olete Peg?“

„Pole teie asi. Kes kurat te olete?“ Ta suunas püssitoru nende poole.

Hope astus kiiresti autouksest eemale ja Tink sirutus üle juhiistme ning tõmbas ukse pauguga kinni.

Vali lukuklõpsatus oli selgelt kuulda.

„Te ei tunne mind...“

„Ära sa märgi!“

„Minu nimi on Hope,“ lausus ta.

Püssitoru langes ning naise näoilme muutus. Viha asendus millegi ettevaatlikumaga. „Hope?“

„Jaa. Ma olen Denise'i tütar. Olen... Noh, sa oled mu tädi?“

Kaks

Peg tuli paar trepiastet allapoole, koer kaasas, otsekui tahtes paremini näha. Hope pöördus, püüdes vasakut näopoolt pimedas hoida.

Kell üks öösel, liiga suures hommikumantlis, püss käes, nägi tädi Peg välja nagu kusagilt teisest universumist pärit versioon emp-sist. Ilma juuksevärvi ja näljadieetideta, Virginia Slimsi ja täistallal kingadeta.

Kuid, jessas, umbusaldus ta silmis – see oli tuttav.

„Nelson!“ käratas naine ja Cujo istus, siis laskus pikali ja lakkus hoolega käppa.

„See on hea trikk,“ tähendas Hope, kergendus ja adrenaliin panid ta pea ringi käima.

„See on väljaõpe, mitte trikk.“ Peg oli pikk naine, beežiks luitunud punased juuksed seljal paksus patsis. Tedretähniline nägu ei näidanud ainsatki märki vanusest. Ta oli laiaõlgne, kuid kõhn, ja kõik, alates püssist kuni viisini, kuidas oli seotud hommikumantli vöö, karjus: *ma ei talu teie lollusi*. „Mida sa siin teed?“ Ta heitis pilgu käekellale. „Kell üks öösel?“

Õigus küll. Mida ma siin teen?

Hope pöördus auto poole, Tinki poole, kes jälgis toimuvat läbi küljeakna, peod surutud vastu klaasi, muutes klaasi roosade sõrmede ümber uduseks, siis pöördus uuesti Pegi poole. „Ma vajan abi,“ ütles ta, ja lisas: „Ja mul ei ole kusagile mujale minna.“ Sõnad libisesid üle huulte peaaegu takerdumata. Palumine tuli tal juba hästi välja. Uhkus oli luksus, mida ta ei ole saanud endale juba kaua aega lubada.

Peg toetas püssiotsa oma jalge ette maha. „Noh, eks tule siis parem sisse,“ ütles ta otsekui vastu tahtmist. Kuid Hope võtab vastu kõik, mis pakutakse.

Kui Hope astus sammu auto suunas, kergitas Peg taas püssi. „Ma... ma võtan ainult oma tütre.“

„Sul on laps?“

Hope noogutas ja Peg piilus tumedat autot. Tink tõmbus varju.

„Kui vana?“

„Kümnene.“

Üheks liikumatuks, hingetuks minutiks ei saanud Hope aru, mida tädi mõtles. Kas ta arvutas? Mõeldes, millal Hope lapse sai? Võib-olla ta vihkab lapsi? Eriti kümneaastaseid. Võib-olla ta soovis, et saaks kutse tühistada.

Kui nii, siis ei kavatsenud Hope talle seda võimalust anda. Ta tõmbas kiiresti juhiukse lahti. „Kõik on korras,“ ütles ta Tinkile. „Ausõna. Kõik on hästi. Ma ei lase sinuga midagi juhtuda.“

Ta meelitas tütre autost välja nagu metslooma, ja siis nad seisid otsekui kohtumõistmist oodates valgusvihus, mille heitis putukatest ümbritsetud pirn keset verandalage. Vaikus venis ja Hope pani käe tütre õlale. *Kõik on hästi*, pidi see käsi ütleva. *Meil pole vaja, et me talle meeldiksime, meil on vaja, et ta lubaks meil siin ööbida.*

Tink raputas Hope'i käe õlalt.

„Mis su nimi on?“ küsis Peg.

„Tema nimi on Tink,“ ütles Hope.

„Kas ta ei räägi?“

„Ta on häbelik. Päev on olnud pikk.“

„Mis nimi see Tink selline on?“

„Tema oma.“

Hope ei öelnud seda naljatamisi, kuid Peg tõi kuuldavale häälituse, mida võinuks naeruks pidada. Tinki nimi oli tegelikult Jenny, kuid Tony oli teda kutsunud Tinkerbelliiks*, kui ta sündis, ja see jäi külge. See oli viis, kuidas issit oma elus hoida, kui teda tegelikult seal kunagi polnudki.

„Mina olen Peg, aga ilmselt sa juba tead seda,“ sõnas Peg ja osutas koerale. „Ja see on Nelson. Las ta nuusutab teid ja pärast seda ei tüüta ta teid enam.“

---

* Tegelane J. M. Barrie näidendist „Peter Pan“ (1904).